

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 242.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364983259792/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

til andre mennesker hade der altid været noget i vejen, ikke sandt? Jo. Hun hade ikke haft Gud med, det var sagen. Hvor Gud var med, der var alting fuldkomment. Nu kunde hun tænke over det.

Og fru Laursen tænkte. Hun forstod, at det var det allerbedste, om hun således kunde ta Gud med til at hjælpe på alle dårlige forhold. Alting blev så straks fuldkomment. Folk vilde være venlige og deltagende, fru Lind vilde ikke være højtidelig, konsulinden ikke så rædsom påståelig, faer vilde blie kærlig og god, rose og opmuntre hende, børnene vilde blie kærlige — —

Ja men — — —

Skulde de så ikke først omvendes allesammen? De var jo nok troende, naturligvis — fru Laursen kendte ingen, der var ligefrem vantro — men at de vilde ta Gud med på den måde, som pastor Madsen mente, nej, det troede hun nu ikke. Og kunde det så hjælpe noget, når hun var alene om det?

Ud fra denne tvivl grenede der sig mange andre, og pastor Madsen fik et helt træ af sammenvoksede spørgsmål, der nu skulde fældes; det hade suget kraften af hendes store forhåbninger.

»Jeg er vist heller ikke anlagt for at være missjonsk; jeg tror bedre, jeg kunde blie troende sådan — ligesom man var i gamle dage,« mente hun. Men så kom hun i tanke om byens egen præst, der jo var en forfærdelig rar mand, naturligvis, men han vilde ikke høre på hende i limevis, han vilde rimeligvis bare omvende hende i al korthed, og dermed færdig. Næ, hun blev vel nok nødt til at gå over til missjonen alligevel.

Hun var derfor ret modtagelig for pastor Madsens modforestillinger:

Ja, det kunde jo gjerne være, at hun blev en ensom kvinde midt i en kreds af vantro. (Ja, det var netop en ensom kvinde, hun var.) Men også en sådan fik af Gud

en vidunderlig kraft til at bære det, der tidligere havde været uoverkommeligt. Måske kunde Gud ikke vende de andres sind til det bedre, så de viste hende mere kristenkærlighed end før, men han kunde gi hende større bæreevne. Var ikke allerede denne gave vidunderlig nok? Desuden, selv om denne verdens børn forstodte hende, så var der en kres, der altid vilde modta hende som en kær søster i Herren; hun havde ikke nødig at frygte ensomheden længere, hvis hun blot selv vilde være den søster i Herren.

Da kom fru Laursen over det.

Men Laursen omvendte sig aldrig. Han hørte høflig på pastor Madsen og viste ham ikke døren, men han søgte ikke trøst i religionen. Han gik den anden vej. Den opløsning af hans stærke karakter, som de mange huslige scener havde lagt grunden til, fuldbyrdedes af spiritus. Fra nu af lå hans fremtid åben for ham som den slagne landevej, jævnt, nedad skrånende, ikke til at ta fejl af.

Men for hans kone begyndte altså det lykkeligste afsnit i hendes liv; hun kom sammen med pastor Madsen og andre af de hellige, hun havde nok at tale med, hun havde rigelig anledning til at udøse sine forskellige slags bekymringer, og man hørte på det, for det skete altsammen i Jesu navn. Og nu endelig var der nogen, som sa: Fru Laursen, hun er en af vore. Det havde hun aldrig hørt før. Ved at blie et Guds barn opnåede hun altså også at blie betragtet som et menneske. Der var således ingen grund til at frygte for, at hun skulde blie en af dem, der falder fra. Linds og de andre bedre krese regnede hende ganske vist ikke for mere, dem måtte hun opgi, men de var jo heller ikke hellige (skønt nok troende), og det var jo en trøst, men det var alligevel kedeligt, for de hellige koner, glarmester Petersens og afholds-vært Hansens o. s. v., de var unægtetig ikke så fine som